

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 18. januarja 2017*

„Predhodno odločanje — Direktiva 2003/96/ES — Obdavčitev energentov in električne energije — Znižanje davkov — Stvarno področje uporabe — Ugodnosti v zvezi z zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema — Člen 17 — Podjetja, ki opravljajo energetske intenzivne dejavnosti — Ugodnosti, ki se dodelijo takim podjetjem zgolj v industrijskem sektorju — Dopustnost“

V zadevi C-189/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Consiglio di Stato (Državni svet, Italija) z odločbo z dne 17. marca 2015, ki je prispela na Sodišče 24. aprila 2015, v postopku

Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia

proti

Cassa conguglio per il settore elettrico,

Ministero dello Sviluppo economico,

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Autorità per l'energia elettrica e il gas,

ob udeležbi

2M SpA,

SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi E. Juhász, predsednik senata, C. Vajda (poročevalec) in C. Lycourgos, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia
G. Pellegrino, avvocato,

* Jezik postopka: italijanščina.

— za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, ob sodelovanju A. Vitaleja in P. Gentilija, avvocati dello Stato,

— za Evropsko komisijo K. Herrmann, M. Owsiany-Hornung in F. Tomat, agentke,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 21. aprila 2016

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 17(1) Direktive Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 405).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia (znanstveni institut za hospitalizacijo in zdravljenje (IRCCS) – Fundacija Sveta Lucija, v nadaljevanju: fundacija) ter Cassa congruaglio per il settore elettrico (izravnalni sklad za elektroenergetski sektor, Italija), Ministero dello Sviluppo economico (ministrstvo za gospodarski razvoj, Italija), Ministero dell'Economia e delle Finanze (gospodarsko in finančno ministrstvo, Italija) in Autorità per l'energia elettrica e il gas (organ za električno energijo in plin, Italija) zaradi zavrnitve pristojnih italijanskih organov, da se fundaciji odobri uporaba nacionalnega sistema ugodnosti v zvezi z zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema (v nadaljevanju: splošni stroški elektroenergetskega sistema).

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 9, 10 in 11 Direktive 2003/96 je navedeno:

„(9) Državam članicam je treba omogočiti potrebno prožnost pri določanju in izvajanju politik, ki so prilagojene okoliščinam v državi;

(10) Države članice želijo uvesti ali obdržati različne vrste obdavčitve energentov in električne energije. V ta namen je treba državam članicam dovoliti, da se ravnajo po najnižjih ravneh obdavčitve tako, da [...] upoštevajo skupne obremenitve iz naslova vseh posrednih davkov, ki so se jih odločile uporabljati (razen [davka na dodano vrednost (DDV)]).

(11) Davčna ureditev v zvezi z izvajanjem tega pravnega okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije je v pristojnosti vsake posamezne države članice. V tem pogledu se države članice lahko odločijo, da ne bodo povečale skupne davčne obremenitve, če menijo, da bi izvajanje takšnega načela davčne nevtralnosti lahko prispevalo k prestrukturiranju in posodobitvi njihovih davčnih sistemov s spodbujanjem ravnanja, ki prispeva k boljšemu varovanju okolja in večji uporabi delovne sile.“

- 4 Člen 1 Direktive 2003/96 določa:

„Države članice morajo uvesti obdavčitev energentov in električne energije v skladu s to direktivo.“

5 V skladu s členom 4 te direktive:

„1. Raven [ravni] obdavčitve, ki jih države članice določijo za energente in električno energijo, našete v členu 2, ne smejo biti nižje od najnižjih ravni obdavčitve, določenih s to direktivo.

2. V tej direktivi, izraz ‚raven obdavčitve‘ pomeni skupne dajatve, ki se pobirajo iz naslova vseh posrednih davkov (razen DDV) in ki se ob sprostitev v porabo neposredno ali posredno izračunavajo za količino energentov in električne energije.“

6 Člen 8(2) navedene direktive določa:

„Ta člen se lahko uporablja za naslednje industrijske in komercialne namene:

[...]

(b) za stacionarne motorje;

(c) za stroje in opremo, uporabljene pri visokih in nizkih gradnjah in pri javnih gradbenih delih;

[...]“

7 Člen 11 te direktive določa:

„1. V tej direktivi se pojem ‚poslovna uporaba‘ nanaša na uporabo s strani gospodarskih subjektov, opredeljenih v skladu z odstavkom 2, ki kjer koli samostojno dobavljajo blago in storitve, ne glede na namen ali rezultate takšnih gospodarskih dejavnosti.

Gospodarske dejavnosti obsegajo vse dejavnosti proizvajalcev, trgovcev in oseb, ki opravljajo storitve, vključno z rudarskimi in kmetijskimi dejavnostmi ter poklicne dejavnosti.

[...]

2. Za namen te direktive gospodarskega subjekta ni mogoče obravnavati v manjšem obsegu kot je del podjetja ali pravne osebe, ki z organizacijskega stališča, predstavlja samostojno podjetje, t.j. subjekt, ki je sposoben delovati z lastnimi sredstvi.

[...]

4. Države članice lahko omejijo področje uporabe znižane ravni obdavčitve za poslovno uporabo.“

8 Člen 17(1) Direktive 2003/96 določa:

„Pod pogojem da se najnižje ravni obdavčitve, določene s to direktivo, v povprečju upoštevajo v vsaki dejavnosti, države članice lahko uporabijo znižanja davkov na porabo energentov, ki se uporabljajo za ogrevanje ali za namene iz člena 8(2)(b) in (c), in na električno energijo v naslednjih primerih:

(a) v korist [podjetij, ki opravljajo] energetske intenzivn[e] dejavnosti.

‚[Podjetje, ki opravlja e]nergetske intenzivn[o] dejavnost‘ pomeni gospodarski subjekt iz člena 11, kadar bodisi nabave energentov in električne energije znaša[jo] najmanj 3,0 % proizvodne vrednosti bodisi davki od energije na nacionalni ravni znašajo najmanj 0,5 % dodane vrednosti. Države članice lahko v okviru te opredelitve uporabijo bolj omejevalne koncepte, vključno s prodajno vrednostjo, procesnimi in sektorskimi opredelitvami.

[...]“

9 Člen 26(1) in(2) te direktive določa:

„1. Države članice obvestijo Komisijo o ukrepih, sprejetih v skladu s členi 5, 14(2), 15 in 17.

2. Ukrepi kot so davčne oprostitve, znižanja davkov, diferencirana obdavčitev in vračilo davka v smislu te direktive lahko pomenijo državno pomoč in jih je v teh primerih treba sporočiti Komisiji na podlagi člena 88(3) Pogodbe.

Informacije, ki se posredujejo Komisiji na podlagi te direktive, držav članic ne razbremenjujejo obveznosti sporočanja po členu 88(3) Pogodbe.“

10 Člen 1(1) in (2) Direktive Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS (UL 2009, L 9, str. 12) določa:

„1. Ta direktiva določa splošni režim za trošarino, ki neposredno ali posredno zadeva porabo naslednjega blaga (v nadaljnjem besedilu ‚trošarinsko blago‘):

(a) energenti in električna energija, zajeti v Direktivi 2003/96/ES;

[...]

2. Države članice lahko pobirajo druge posredne davke na trošarinsko blago za posebne namene, če so ti davki skladni z davčnimi pravili Skupnosti, ki se uporabljajo za trošarino ali davek na dodano vrednost, glede določanja davčne osnove, izračunavanja davka, davčne obveznosti in davčnega nadzora, ta pravila pa ne vključujejo določb o oprostitvah.“

Italijansko pravo

11 Direktiva 2003/96 je bila prenesena v notranji pravni red z decreto legislativo n. 26 (zakonska uredba št. 26) z dne 2. februarja 2007 (redni dodatek h GURI št. 68 z dne 22. marca 2007).

12 Decreto-legge n. 83 (uredba-zakon št. 83) z dne 22. junija 2012 (redni dodatek h GURI št. 147 z dne 26. junija 2012), ki je bila s spremembami spremenjena v zakon (v nadaljevanju: uredba-zakon št. 83/2012), določa nujne ukrepe za razvoj države.

13 Člen 39 uredbe-zakona št. 83/2012, naslovljen „Merila za nadzor trošarinskega sistema za električno energijo in energente ter splošnih stroškov elektroenergetskega sistema za podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost – Posebna tarifna ureditev za industrijska podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost“, v odstavkih od 1 do 3 določa:

„1. Minister za gospodarstvo in finance v dogovoru z ministrstvom za gospodarski razvoj najkasneje do 31. decembra 2012 sprejme eno ali več uredb, ki ob uporabi člena 17 Direktive 2003/96 [...] opredelijo podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost, na podlagi pogojev in meril v zvezi z minimalno ravno porabe in v zvezi z vplivom stroška energije na vrednost dejavnosti podjetja.

2. Uredbe iz odstavka 1 so namenjene tudi določitvi poenostavljenega in pravičnega sistema stopenj trošarine za električno energijo in energente, ki se uporabljajo kot gorivo, ob upoštevanju pogojev, določenih v Direktivi 2003/96 [...]; ta sistem mora zagotoviti vzdrževanje davčnih prihodkov [...]

3. Organ za električno energijo in plin v 60 dneh po sprejetju uredb iz odstavka 1 določi nove zneske za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema in merila za njihovo delitev med končne potrošnike ob upoštevanju opredelitve podjetja, ki opravlja energetske intenzivne dejavnosti, določene v uredbah iz odstavka 1, in ob spoštovanju pogojev iz odstavka 2 v skladu s smernicami ministra za gospodarski razvoj [...]“

- 14 Decreto ministeriale – Definizione delle imprese a forte consumo di energia (ministrski odlok – Opredelitev podjetij, ki opravljajo energetske intenzivne dejavnosti) z dne 5. aprila 2013 (GURI št. 91, z dne 18. aprila 2013) je bil sprejet za izvajanje člena 39 uredbe-zakona št. 83/2012.
- 15 Člen 3 tega ministrskega odloka določa, da je namen ponovne določitve splošnih stroškov elektroenergetskega sistema vzpostavitev sistema ugodnosti za podjetja, ki opravljajo energetske intenzivne dejavnosti, po sprejetju ministrskih smernic iz člena 39(3) uredbe-zakona št. 83/2012. Odstavek 2 navedenega člena 3 določa, da se „splošni stroški elektroenergetskega sistema ponovno določijo tako, da se s porabo električne energije nižajo [...], po potrebi tudi z napotovanjem na sektorje dejavnosti, označene s kodami ATECO (nacionalni sistem za klasifikacijo gospodarskih dejavnosti)“.
- 16 Smernice ministra za gospodarski razvoj z dne 24. julija 2013 so bile sprejete za izvajanje člena 39(3) uredbe-zakona št. 83/2012 in člena 3 navedenega ministrskega odloka. Z njimi je bilo organu za električno energijo in plin (postal organ za električno energijo, plin in vodni sektor) med drugim naloženo, da ponovno določi zneske za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema tako, da se ugodnosti iz navedenega člena 3 omejijo zgolj na energetske požrešna podjetja (ki opravljajo energetske intenzivne dejavnosti) v industrijskem sektorju.
- 17 Te smernice so bile izvedene s tremi odločbami organa za električno energijo in plin, ki so bile sprejete oktobra 2013 in so koristi od teh ugodnosti dejansko omejile zgolj na podjetja iz industrijskega sektorja.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 18 Fundacija je znanstveni institut za hospitalizacijo in zdravljenje, ki deluje predvsem v sektorju opravljanja zdravstvenih storitev. Po mnenju predložitvenega sodišča jo je mogoče opredeliti kot „gospodarski subjekt“ v smislu člena 11 Direktive 2003/96.
- 19 Fundacija je leta 2014 pri Tribunale amministrativo regionale della Lombardia (deželno upravno sodišče Lombardije, Italija) zahtevala razglasitev ničnosti aktov, s katerimi so ji pristojni organi zavrnili možnost uporabe sistema ugodnosti v zvezi z zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema. Navedeno sodišče je odločilo, da tožba fundacije ni dopustna iz razlogov, ki se nanašajo na datum njene vložitve.
- 20 Consiglio di Stato (državni svet, Italija), pri katerem je bila vložena pritožba, je odločilo, da je tožba fundacije dopustna. Zato je zadevo, v kateri se med drugim postavljajo vprašanja prava Unije, obravnavalo vsebinsko.
- 21 Ker predložitveno sodišče meni, da lahko na vprašanja v zvezi z zadevo iz postopka v glavni stvari, ki se nanašajo na člena 107 in 108 PDEU, odgovori samo, ne da bi jih postavilo Sodišču, se njegov predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša zlasti na razlago člena 17(1) Direktive 2003/96.
- 22 Predložitveno sodišče se sprašuje, ali ugodnosti v zvezi s stroški za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema spadajo na področje uporabe tega člena 17(1), ki se nanaša na znižanje davkov. V zvezi s tem pojasnjuje, da je namen navedenih stroškov financiranje ciljev v splošnem interesu, kot so spodbujanje obnovljivih virov energije (postavka A3) in energetske učinkovitosti (postavka UC7), jedrska varnost in ozemeljska porazdelitev (postavki A2 in MCT), posebna tarifna

ureditev za nacionalno železniško družbo (postavka A4), nadomestila za mala podjetja v elektroenergetskem sektorju (postavka UC4), podpora raziskav v elektroenergetskem sektorju (postavka A5) in kritje „elektroenergetskega bonusa“ (postavka As) ter ugodnosti za podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost (postavka Ae). Navedeno sodišče navaja, da so splošni stroški elektroenergetskega sistema naloženi potrošnikom električne energije, med katere so razdeljeni, vključno s podjetji, z njihovo vključitvijo v račune za električno energijo.

- 23 Če je treba ugodnosti v zvezi s splošnimi stroški elektroenergetskega sistema šteti za znižanje davkov, predložitveno sodišče sprašuje, ali člen 17(1) Direktive 2003/96 omogoča, da države članice taka znižanja, ki jih določijo na podlagi te določbe, odobrijo zgolj nekaterim energetska intenzivnim podjetjem, ki delujejo v sektorjih, ki jih določijo nacionalni organi, z namenom uresničevanja ciljev v splošnem interesu.
- 24 V teh okoliščinah je Consiglio di Stato (državni svet) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

- „1. Ali na področje uporabe Direktive 2003/96 spada nacionalna zakonodaja (kakršna je upoštevna v postopku v glavni stvari), v kateri je po eni strani opredelitev izraza ‚podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost‘ v skladu z opredelitvijo iz navedene direktive in ki po drugi za tovrstne dejavnosti določa spodbude v zvezi s plačili za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema (in ne spodbud v zvezi z obdavčenjem energentov in električne energije)?
2. Ali pravni red Unije, zlasti člena 11 in 17 Direktive [2003/96], nasprotuje zakonskim in upravnim predpisom (kakršni veljajo v italijanski pravni ureditvi in so opisani v tem sklepu), ki po eni strani določajo uvedbo sistema ugodnosti za porabo energentov (električne energije) za ‚podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost‘ v smislu navedenega člena 17, in po drugi možnost za uveljavljanje teh ugodnosti omejujejo samo na ‚podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost‘ v industrijskem sektorju, izključuje pa jo za dejavnosti v drugih sektorjih?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 25 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 17(1) Direktive 2003/96 razlagati tako, da pojem „znižanje davkov“ zajema ugodnosti, ki jih nacionalno pravo določa za podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost, kot so opredeljena v tej določbi, v zvezi z zneski, kot so ti iz postopka v glavni stvari, za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema.
- 26 Odgovor na to vprašanje je odvisen od tega, ali imajo zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema davčno naravo, in, natančneje, ali ti zneski pomenijo posredno obdavčitev iz člena 4(2) Direktive 2003/96.
- 27 Po eni strani namreč člen 17(1) te direktive uporabo znižanja davkov na porabo energentov in električne energije pogojuje s spoštovanjem najnižjih ravni obdavčitve Skupnosti, določenih z navedeno direktivo. Po drugi strani člen 4(2) Direktive 2003/96 pojem „raven obdavčitve“ za namen te direktive opredeljuje kot skupne dajatve, ki se pobirajo iz naslova vseh posrednih davkov.
- 28 Italijanska vlada meni, da narava zneskov za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema ni davčna, ampak tarifna, ker so zajeti z tarifnimi postavkami za električno energijo.

- 29 Vendar je treba spomniti, da opredelitev davka, takse, dajatve ali pristojbine glede na pravo Unije določi Sodišče ob upoštevanju objektivnih značilnosti davka, ne glede na to, kako ga opredeli nacionalno pravo (glej sodbi z dne 12. decembra 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, točka 107, in z dne 24. junija 2010, *P. Ferrero e C. in General Beverage Europe*, C-338/08 in C-339/08, EU:C:2010:364, točka 25).
- 30 Zato je treba preučiti objektivne značilnosti zneskov za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema.
- 31 Prvič, ugotoviti je treba, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da so zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema določeni v italijanskem pravu in zlasti v členu 39(3) uredbe-zakona št. 83/2012.
- 32 Dalje, da bi se lahko zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema opredelili kot davek, je pomembno, da obstaja obveznost plačila teh zneskov, in da v primeru nespoštovanja te obveznosti pristojni organi zoper davčnega zavezanca ukrepajo, pri čemer pri posrednem davku, oseba, ki je ta plačila zavezana izvršiti, ni nujno končni potrošnik, na katerega se prevalijo navedeni zneski (v zvezi z DDV glej po analogiji sodbo z dne 14. januarja 2016, *Komisija/Belgija*, C-163/14, EU:C:2016:4, točka 44).
- 33 Vse kaže, da gre pri zneskih za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema za tak primer. Iz stališč italijanske vlade namreč izhaja, da imajo subjekti, ki uporabljajo storitve omrežja električne energije, pravno obveznost, da te zneske nakažejo izravnalnemu skladu za elektroenergetski sektor. Vendar mora obstoj take obveznosti in nadzora njenega spoštovanja s strani pristojnih organov potrditi predložitveno sodišče.
- 34 Drugič, iz predložitvene odločbe je razvidno tudi, da namen zneskov za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema ni nujno financiranje stroškov proizvodnje in distribucije električne energije, ampak ciljev v splošnem interesu v skladu z merili za razdelitev, ki jih določijo javni organi na podlagi smernic ministra za gospodarski razvoj z dne 24. julija 2013 in odločb organa za električno energijo in plin, sprejetih oktobra 2013, v okviru nacionalnega elektroenergetskega sistema. Med temi cilji so spodbujanje obnovljivih virov energije in energetske učinkovitosti, jedrska varnost in ozemeljska porazdelitev, poseben tarifni režim za nacionalno železniško družbo, nadomestila za mala podjetja v elektroenergetskem sektorju, podpora raziskav v elektroenergetskem sektorju in kritje „elektroenergetskega bonusa“ ter ugodnosti za podjetja, ki opravljajo energetske intenzivne dejavnosti.
- 35 V teh okoliščinah je treba navesti, da na podlagi tega, da zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema niso namenjeni splošnemu proračunu države, ampak se, kot navaja italijanska vlada, nakažejo na upravljavske račune izravnalnega sklada za elektroenergetski sektor, da se nato dodelijo nekaterim vrstam operaterjev za posebno uporabo, ni mogoče izključiti, da ti zneski spadajo na področje obdavčenja (glej po analogiji sodbo z dne 15. aprila 2010, *CIBA*, C-96/08, EU:C:2010:185, točka 23).
- 36 Tretjič, glede posrednih davkov je treba navesti, da se take dajatve navadno prevalijo na končnega potrošnika blaga ali dobavljenih storitev z njihovo vključitvijo v zneske, zajete z računom, ki se mu izda (glej v tem smislu sodbo z dne 14. januarja 2016, *Komisija/Belgija*, C-163/14, EU:C:2016:4, točka 39).
- 37 V zvezi s tem predložitveno sodišče navaja, da so splošni stroški elektroenergetskega sistema naloženi potrošnikom električne energije, med katere so razdeljeni, vključno s podjetji, z njihovo vključitvijo v račune za električno energijo. To potrjuje člen 39(3) uredbe-zakona št. 83/2012, v skladu s katerim se zneski za kritje teh stroškov prevalijo na končne potrošnike.

- 38 Poleg tega so navedeni zneski povezani s porabljeno električno energijo, saj se v skladu s členom 3(2) ministrskega odloka z dne 5. aprila 2013 splošni stroški elektroenergetskega sistema s porabo električne energije nižajo.
- 39 Zneskov za navedene stroške zato ni mogoče primerjati z davkom iz zadeve, v kateri je bila sprejeta sodba z dne 4. junija 2015, *Kernkraftwerke Lippe-Ems* (C-5/14, EU:C:2015:354), v kateri je Sodišče odločilo, da ni mogoče šteti, da se ta davek izračuna neposredno ali posredno na podlagi količine električne energije ob sprostitvi tega proizvoda v porabo v smislu člena 4(2) Direktive 2004/96. Sodišče je to odločitev namreč utemeljilo na ugotovitvah iz točk 62 in 63 navedene sodbe, v skladu s katerimi se navedeni davek med drugim izračuna na podlagi količine jedrskega goriva, uporabljenega za proizvodnjo električne energije, pri čemer ta količina ni neposredno povezana s količino proizvedene električne energije, ne da bi se neka količina električne energije sploh proizvedla in posledično porabila.
- 40 Glede na navedene preudarke je treba ugotoviti, pri čemer mora predložitveno sodišče preveriti elemente dejanskega stanja in pravila nacionalnega prava, na katerih ti preudarki temeljijo, da so zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema posredni davki v smislu člena 4(2) Direktive 2003/96.
- 41 Dalje, kot je Komisija navedla v pisnih stališčih, ker so zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema posredni davki, je treba spoštovati pogoje, ki jih pravo Unije določa za proizvode, kot je električna energija, ki, kot izhaja iz člena 1(1) Direktive 2008/118, spadajo v splošni režim za trošarino, ki ga določa ta direktiva.
- 42 Natančneje, električna energija se lahko v skladu s členom 1(2) te direktive obdavči z drugim posrednim davkom, ki ni trošarina, določena v tej direktivi, če ta davek na eni strani sledi enemu ali več posebnim namenom in če je na drugi v skladu z davčnimi pravili, ki se uporabljajo za trošarino ali DDV, glede določanja davčne osnove, izračunavanja davka, davčne obveznosti in davčnega nadzora, ta pravila pa ne vključujejo določb o oprostitvah.
- 43 Predložitveno sodišče mora preveriti, ali zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema izpolnjujejo te pogoje.
- 44 Glede na zgornje preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 17(1) Direktive 2003/96 razlagati tako, da pojem „znižanje davkov“ zajema ugodnosti, ki jih nacionalno pravo določa za podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost, kot so opredeljena v tej določbi, v zvezi z zneski, kot so ti iz postopka v glavni stvari, za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema, pri čemer mora predložitveno sodišče preveriti elemente dejanskega stanja in pravila nacionalnega prava, na katerih temelji ta odgovor Sodišča.

Drugo vprašanje

- 45 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 17(1) Direktive 2003/96 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki določa znižanje davkov na porabo električne energije za podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost v smislu te določbe, zgolj v industrijskem sektorju.
- 46 V zvezi s tem je iz predložitvene odločbe razvidno, da so na podlagi nacionalne ureditve iz postopka v glavni stvari zgolj podjetja, imenovana „energetska požrešna“, iz industrijskega sektorja upravičena do ugodnosti v zvezi z zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema.
- 47 V skladu s členom 17(1)(a) Direktive 2003/96 lahko države članice uporabijo znižanja davkov na porabo električne energije v korist podjetij, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost, če se najnižje ravni obdavčitve Unije, določene s to direktivo, v povprečju upoštevajo za vsako podjetje.

- 48 Ta določba opredeljuje tudi pojem „[podjetje, ki opravlja e]nergetsko intenzivn[o] dejavnost“ in določa, da države članice lahko v okviru te opredelitve uporabijo bolj omejevalne koncepte, vključno s prodajno vrednostjo, procesnimi in sektorskimi opredelitvami.
- 49 Iz tega izhaja, da v skladu z nameni navedene določbe države članice znižanje davkov lahko prosto omejijo na tista podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost, v enem ali več industrijskih sektorjih. Ta določba zato ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je v postopku v glavni stvari, ki ugodnosti v zvezi z zneski za kritje splošnih stroškov elektroenergetskega sistema določa zgolj za industrijski sektor.
- 50 To razlago potrjujejo cilji Direktive 2003/96. Iz uvodnih izjav 9 in 11 te direktive je namreč razvidno, da imajo države članice določeno prožnost pri določanju in izvajanju politik, ki so prilagojene okoliščinam v državi, in da je ureditev v zvezi z izvajanjem navedene direktive v pristojnosti vsake posamezne države članice.
- 51 Vendar je treba poudariti, da to, da nacionalna ureditev, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki ugodnost znižanja davka omejuje na industrijski sektor, ni v nasprotju s členom 17(1) Direktive 2003/96, ne vpliva, kot izhaja iz člena 26(2) te direktive, na vprašanje, ali ta ureditev pomeni državno pomoč. Vendar, kot je predložitveno sodišče izrecno navedlo, to vprašanje ni predmet tega predhodnega odločanja.
- 52 Glede na zgornje preudarke je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 17(1) Direktive 2003/96 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki določa znižanje davkov na porabo električne energije za podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost v smislu te določbe, zgolj v industrijskem sektorju.

Stroški

- 53 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deveti senat) razsodilo:

- 1. Člen 17(1) Direktive Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije je treba razlagati tako, da pojem „znižanje davkov“ zajema ugodnosti, ki jih nacionalno pravo določa za podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost, kot so opredeljena v tej določbi, v zvezi z zneski, kot so ti iz postopka v glavni stvari, za kritje splošnih stroškov italijanskega elektroenergetskega sistema, pri čemer mora predložitveno sodišče preveriti elemente dejanskega stanja in pravila nacionalnega prava, na katerih temelji ta odgovor Sodišča.**
- 2. Člen 17(1) Direktive 2003/96 je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki določa znižanje davkov na porabo električne energije za podjetja, ki opravljajo energetska intenzivna dejavnost v smislu te določbe, zgolj v industrijskem sektorju.**

Podpisi